

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Conciliarvm Omnium Generalium Et Provincialium Collectio Regia

Synodus Nicæna II. Generalis. Sub Hadriano papa I. anno DCCLXXXVII.

Parisiis, 1644

Ex eodem Limonario.

urn:nbn:de:hbz:466:1-15473

ANNO CHRISTI 787.

Καὶ ἀνέγνω ὁ αὐτὸς Στέφανος.

Ἐκ τῆς Λειμωναρίου.

Ἐλεγον πνεῖς τῶν γερόντων, ὅτι ἡμεῖς ἔκλειστος εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαίων ἀγωνιστὴς πάνυ ἐπολέμει ἡμεῖς αὐτὸν δαίμων τῆς πορνείας, ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἐπέκλιτο ἀπὸ σφοδρῶς, ἤρξατο ὁ γέροντος ἀποδύρεσθαι, ἔλεγον τῶν δαίμωνι· ἕως ποῦτε ἐκ ἐνδεδως μοι; ἀπόστα λοιπὸν ἀπ' ἐμοῦ, σιωπήθησάς μοι. Φαίνεται αὐτῶν ὁ δαίμων ὀφθαλμοφανῶς λέγων· ὁμοσόν μοι, ὅτι οὐδενὶ λέγεις ὁ μέλλω σοι εἰπεῖν, ἔκείσε πολέμῳ. ὁμοσεν αὐτῶν ὁ γέροντος· ὅτι μοι ἐνοικοῦντα ἐν ποῖς ὑψιστοῖς, ἐκ εἴπω ἡμῖν, ἀπὸρ εἴπης μοι, τότε λέγει αὐτῶν ὁ δαίμων· μὴ προσκυνησῆς ταῦτα τῆς εἰκόνι, ἔκείσε πολέμῳ, εἶχε ἡ εἰκὼν ἐκτύπωμα τῶν θεσπιῶν ἡμῶν τῶν ἀγίων Μαρίνου τῶν Θεοτόκου, βασίλουσιν ἡμῶν ἔξον Ἰησοῦ Χριστῶν. λέγει ὁ ἐκλειστος τῶν δαίμωνι· ἀφες σκέψωμαι, τῆς οὐκ ἐπαύειον δηλοῖ τῶν ἀββᾶ Θεοδοῶτος τῶν Αἰλιῶν οἰκοῦντι τότε ἐν τῇ Λαύρᾳ Φαεῶν, ἔδηγειται αὐτῶν ἀπαντα. ὁ δὲ γέροντος λέγει τῶν ἐγκλείστων· ὅπως ἀββᾶ ἐνεπαύχθης, ὅτι ὁμοσας τῶν δαίμωνι, πῶς καλῶς ἐποίησας ὀφειπῶν. συμφέρει δέ σοι μὴ εἶσαι ἐν τῇ πόλει ταῦτα πορνείον, εἰς ὃ μὴ εἰσέρχῃ, ἢ ἵνα δρῶν ἡσὶ τὸ προσκυνητῶν ἡμῶν ἔξον Ἰησοῦ Χριστῶν μὴ τ' αὐτῶν μηδὲς. σπείξας οὖν αὐτὸν καὶ ἐνδυαμάσας πλείοσι λόγοις, ἀπῆλθεν εἰς ἴδιον τόπον αὐτῶν. Φαίνεται πάλιν ὁ δαίμων τῶν ἐγκλείστων, καὶ λέγει αὐτῶν· τί ἐνὶ κακόγαρε; ἐκ ὁμοσας μοι, ὅτι οὐδενὶ λέγεις; καὶ πῶς πάντα ὀφείπας τῶν ἐλθόντων δαίμων ἐκλειστος, ἔδicit ei: Quid est male senex? nonne iurasti mihi quod nemini diceres? & quomodo cuncta dixisti venienti

Concil. Tom. 19.

Et legit idem Stephanus monachus & librorum custos.

Ex eodem Limonario.

Dicebant quidam seniorum, quia erat quidam inclusus in monte oliueti decertator maximus. impugnabat autem eum daemon fornicationis. Quadam ergo die cum ei valide immineret, coepit senior lamentari & dicere daemioni: Usquequo non parcis mihi? recede iam a me, consenuisti mihi. Apparet autem ei daemon euidenter dicens: Iura mihi, quod nemini dicas quod tibi dicturus sum, & te ulterius non impugnabo. Iuravit ei senex, quia per eum qui habitat in excelsis, non dicam cuiquam quae mihi dixeris. Tunc dixit ei daemon: Ne adores hanc iconam, & te ultra non impugnabo. Habebat autem imago figurationem dominæ nostræ sanctæ Mariæ Dei genitricis portantis Dominum nostrum Iesum Christum. Dicit inclusus daemonio: Sine tractem. In crastino autem indicat hoc abbati Theodoro Eliota, qui habitabat tunc in Laura Pharensum; & enarrat ei omnia. At vero senior incluso dixit: Abba vere illulus es, quia iurasti daemonio. verumtamen bene fecisti hoc dicendo. Porro expedit tibi, ut non dimittas in hac ciuitate scortum, ad quod non ingrediaris, quam ut recuses adorare Dominum nostrum Iesum Christum cum matre ipsius. Confirmato ergo eo & confortato plurimis verbis, abibat ad proprium locum suum. Apparet iterum daemon incluso, & dicit ei: Quid est male senex? nonne iurasti mihi quod nemini diceres? & quomodo cuncta dixisti venienti

Ecc ij

ad te? Dico tibi, male senex, vt periuirus iudicaberis in die iudicii. Respondit ei inclusus: Quia iuravi quidem, iuravi utique; & quia periuravi, scio: verum meum Dominum & factorem periuravi; te tamen non audiam.

De eodem Limonario.

Narrauerunt mihi iidem patres & hoc dicentes: quia in his diebus mulier quædam Christi amatrix in finibus Apamiæ puteum fodit: & multa expendens, & multum laborem faciens, & in profundum multum descendens, non reperit aquam: & in defectione animi multa erat mulier & propter laborem & propter sumptus. Semel ergo in somnis videt mulier quemdam dicentem sibi: Mitte, fer similitudinem abbatis Theodosii, qui in Scopulo est; & aquam per eum Deus præbebit tibi. Mulier autem missis duobus hominibus suis, accepit iconam sancti; & deposita ea in puteum, statim & absque dilatione aqua exiit, ita vt mediæta putei repletur. Detulerunt ergo nobis ex eadem aqua, & bibimus, & glorificauimus Deum nostrum.

Item eiusdem.

Narravit nobis Dionysius presbyter ecclesiæ Ascalonis de abbate Ioanne anachoreta, dicens: Quia hic magnus in præsentī generatione fuit homo, & ad statum suum Deo beneplacentem hoc de eo miraculum asserbat. In specu, inquit, senex sedebat in partibus Sochus possessionis, ab Hierosolymis miliaris viginti ferme distantis. Imagi-

* Gr. probandum statum

π πρὸς σέ; λέγω σοι κακώτερον, ὡς ἄποστολος ἐλάλει ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως. ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ἐγκλειστος ὅτι μὴ ὠμώσα, ὠμώσα· καὶ ὅτι ἄποστολῆς κησα, οἶδα· πλὴν ὡς διασώτην καὶ ποιητὴν ἄποστολῆς, σοὶ δὲ οὐ μὴ ἀκούσω.

Εκ τῆς αὐτῆς Λειμωνοαλείου.

Διηγήσαντο ἡμῖν αὐτοὶ πατέρες καὶ ποδο λέγοντες ὅτι ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις ζωῆς τῆς φιλόχρηστος εἰς τὰ μέρη Ἀπαμείας φρέαρ ὤρυσε· καὶ πολλὰ δαπανήσασα, καὶ εἰς βάθος πολὺ κατελθούσα, οὐχ ὕδωρ ἔβριεν· καὶ ἐν ἀθυμίᾳ πολλῇ ἐσπέρηεν ἡ ζωὴ καὶ διακόπον ἐδία τὰς δαπανὰς. ἐν μιᾷ οὐκ ἔβριεν ὕδωρ· θεωρεῖ ἡ ζωὴ ἰεὺς λέγοντα αὐτῇ πέμψον φέρε τὸ ὁμοίωσιν τῆς ἀββᾶ Θεοδοσίου τῆς εἰς σκοπελον, ἔτι ὕδωρ δι' αὐτῆς ὁ θεὸς παρέχαι σοι. ἡ ζωὴ πέμψασα δύο ἀνδραποδισαὶ αὐτῆς, ἔλαβε πέντε εἰκόνα τῆς ἀγίου καὶ χαλασάσας αὐτῶν ἐν τῷ φρέαρ, ὕδωρ καὶ παραχρησάσασα τὸ ὕδωρ ἐξῆλθεν, ὡς ἂν ἡμῖσι τῆς φρέατος πληροθύναι. ἔφερον οὐκ ἡμῖν ἐκ τῆς αὐτῆς ὕδατος, ἐξ ἰπποδρόμου, ἐξ ἐδοξασαμῶν θεῶν ἡμῶν.

Τοῦ αὐτοῦ.

Διηγήσατο ἡμῖν Διονύσιος ὁ πρεσβύτερος τῆς ἐκκλησίας Ἀσκαλων τοῦ ἀββᾶ Ἰωάννου τῆς ἀναχωρητοῦ, λέγων ὅτι οὗτος μέγας ἐν τῇ ἀποστολῇ γυνεὴ γέγονεν ἀνδραποδισαί· καὶ πρὸς σύστασιν τῆς αὐτῆς πρὸς θεὸν διαρεσθησέως ποδο τοῦ ἀββᾶ τὸ δαύμα. ἐν ἀσκαλίῳ, φησὶν, ὁ γέρον ἐκείνῳ εἰς τὰ μέρη Σοκχοῦς ἔκτισματὸς ἀπὸ μαλίων μικρὸν πρὸς Ἱεροσόλυμα εἰκοσιν εἰκό-

Ανασταντι 77.